

1

Smagen af metal i kæften passede ikke ind. Som når man har børstet tænder og kommer til at drikke juice. Fuldstændig forvirring. Bortset fra at den nu – faktisk – passede ind. Blandet med rædsel. Panik. Dødsangst.

En lille stump skov. Mahmud på knæ i græsset med hænderne på hovedet, som en eller anden fucking Vietcongsoldat i en krigsfilm. Jorden blød, fugten trængte ind gennem jeansene. Klokken måske ni. Himlen var stadig lys.

Rundt om ham stod der fem fyre. Alle model livsfarlig. Fyre der ikke blev bange. Der havde svoret altid at bakke deres bande op. Der spiste smågangstere som Mahmud til morgenmad. Hver dag.

Chara.

Kulde i luften midt om sommeren. Alligevel kunne han mærke lugten af sved på sin hud. Hvordan fanden var det her sket? Han skulle jo leve livet. Endelig ude af spjældet – fri som en fugl. Klar til at gribe Sverige om nosserne og vride til. Så kom det her. Kunne være game over nu. For alvor. Det alt fucking sammen.

Revolveren knirkede mod tænderne. Gav genlyd i hovedet. Lyn flashede for øjnene. Billeder af hans liv. Erindringer om klynkende kællinger fra de sociale myndigheder, socialrådgivere der lod som om de forstod, småracistiske klasselærere. Per-Olov, hans lærer i de mellemste klasser i folkeskolen: “Mahmud, sådan gør vi ikke i Sverige, er du med?” Og Mahmuds svar: I en anden situation ville han have smilet over den erindring: “Knep dig selv i røven, sådan gør vi i Alby.” Flere filmklip: Betonstrømere der aldrig kom til at forstå hvad Svensson-Sveriges største statsopdragelsessted gjorde ved fyre som ham. Fars tårevædede øjne ved mors begravelse. Al snakken med homierne fra træningscentret. Første gang han fik proppet den ind. Fuldtræfferne når vandballonerne fra balkonen ramte hundefolket nedenfor. Rapserierne inde i byen. Kantinen i spjældet. Han: en ægte millionær, fra forstædernes byplanlagte højhuse, på vej op, som en gangster deluxe. Nu: hovedkulds på vej ned. Væk.

Han forsøgte at hviske trosbekendelsen på trods af gun'en i munden. "Ash-Hadu anla-ilaha illa-Allah."

Ham der holdt pistolen i kæften på ham, kiggede ned.

"Sagde du noget, eller hvad?"

Mahmud turde ikke bevæge hovedet. Skævede op. Kunne jo ikke sige noget. Var ham gutten langsomtopfattende? Deres blikke mødtes. Fyren fattede tilsyneladende stadig ikke noget. Mahmud kendte ham. Daniel: på vej til at blive til noget, men endnu ikke en af de store homier. Fedt 18-karats guldkors omkring halsen – ægte syrian-style. Lige nu var det ham der var boss. Men hvis hans hjerne havde været lavet af coke, ville man knap nok kunne købe et stykke Kex-chokolade for den hvis man solgte den.

Til sidst: Daniel forstod situationen. Trak revolveren ud. Gentog: "Ville du noget, eller hvad?"

"Nej. Lad mig nu bare gå. Jeg skal nok skaffe det jeg skylder. Det lover jeg. Kom nu."

"Kæft. Tror du du kan snyde mig? Du må vente til Gürhan vil snakke."

Pistolen ind i munden igen. Mahmud tav. Turde ikke engang tænke på trosbekendelsen. På trods af at han ikke var religiøs, vidste han at han burde.

Bankende tanke: Var det slut nu?

Det føltes som om skoven snurrede rundt.

Han forsøgte at lade være med at hyperventilere.

Fuck.

Fuck, fuck, fuck.

Femten minutter senere. Daniel begyndte at blive træt. Vred sig lidt, så ukoncentreret ud. Gun'en knirkede værre end den gamle model af tunnelbanevognene. Føltes som om han havde et baseballbat i kæften.

"Du tror vist du kan gøre lige hvad du vil, hva'?"

Mahmud kunne ikke svare.

"Troede du selv du ville kunne hugge noget fra os, eller hvad?"

Mahmud forsøgte at sige nej. Lyden kom fra et sted langt nede bagved i halsen. Uklart om Daniel forstod det.

Han sagde: "Ingen hugger noget fra os. Det er helt klart."

Det var som om de fyre der stod længere væk, opfattede at der var ved at ske noget. De kom nærmere. Fire stykker. Gürhan, legendærisk, livsfarlig pusherkonge. Tatoveringer helt op i nakken: ACAB og et marihuanablad. Langs den ene underarm: den assyriske ørn med udbredte vinger. Langs den anden arm med sorte gotiske bogstaver: Born to be hated. Vicepræsident i banden med samme navn. Det sydlige Stockholms hurtigst voksende liga. Et af de farligste mennesker Mahmud kendte. Sagnomspunden, eksplosiv, sindssyg. I Mahmuds verden: Jo mere sindssyg, jo mere magt.

De tre andre havde Mahmud aldrig set før, men de havde alle sammen samme tatovering som Gürhan. Born to be hated.

Gürhan gestikulerede til Daniel: Tag gun'en ud. Vicepræsidenten tog den selv, sigtede mod Mahmud. En halv meter fra. "Hør efter. Det er ret enkelt, det her. Du skaffer cashen til os og laver ikke mere ballade. Hvis du ikke havde sladret, havde vi ikke være nødt til at køre det her race. Capish?"

Mahmuds mund var tør. Han prøvede at svare. Stirrede på Gürhan. "Jeg skal nok betale. Undskyld jeg lavede ballade. Det var fuldstændig min fejl." Hørte hvordan hans egen stemme skælvede.

Gürhans svar var en ordentlig lussing med bagsiden af hånden. Det smældede i hele hovedet som et skud. Men det var ikke noget skud – det var tusind gange bedre end et skud. Alligevel: Hvis Gürhan flippede ud, var det for alvor slut.

Fyrens nakkemusklér spændte marihuanabladets fligede struktur ud over huden. Deres blikke mødtes. Blev fastholdt. Låste sig. Gürhan: kæmpestor – større end Mahmud. Og Mahmud var langt fra nogen splejs. Gürhan: berygtet aggressivitetsbandit, voldselskerprofet, gangsteratlet. Gürhan: ligesom flere ar i øjenbrynene end Mike Tyson. Mahmud tænkte: Hvis man kan se sjælen i øjnene, så har Gürhan ikke nogen.

Det var en fejl overhovedet at have sagt noget. Han skulle have slået blikket ned. Bøjede sig for vicepræsidenten.

Gürhan brølede: "Din forpulede bøsse. Først fucker du hele lortet op og ryger ind. Så bliver partiet beslaglagt af strømmerne. Vi har tjekket dommen, forstår du det ikke? Vi ved at der manglede over ti tusind ampuller i det der blev beslaglagt. Det betyder at du har

stjålet fra os. Og nu, et halvt år senere, begynder du at brokke dig når vi skal have de kontanter tilbage du skylder os. Spiller du smart bare fordi du har siddet inde? Det var fandeme tre tusind pakker Winstrol du snupede. Man hugger ikke noget fra os. Har du ikke fattet det?”

Mahmud i panik. Vidste ikke hvad han skulle svare.

Med dæmpet stemme: “Undskyld. Det må I altså virkelig undskyldte. Jeg skal nok betale.”

Gürhan efterbede ham med forvrænget stemme: “Undskyld. Undskyld. Hold dog op med at være så bøsset. Tror du det dér hjælper? Hvorfor begyndte du at brokke dig?”

Gürhan tog revolveren i begge hænder. Slog løbet ned. Patronerne trillede ned i hans venstre hånd en efter en. Mahmud kunne mærke hvordan han slappede af. De kunne give ham tæsk. Slå ham til blods. Men uden pistolen – så havde de nok ikke tænkt sig at sætte ham ud af spillet for altid.

En af de andre fyre vendte sig mod Gürhan. Sagde noget kort på tyrkisk. Mahmud forstod det ikke: Var det fyrens måde at give en ordre på, eller viste han anerkendelse?

Gürhan nikkede. Rttede gun'en mod Mahmud igen. “Okay, det er sådan her. Der er én kugle tilbage i tromlen. Jeg er fair mod dig. Normalt ville jeg jo bare nakke dig. Ikke? Vi kan ikke tolerere en masse narrøve som dig. Som er helt oppe at køre og kæfter op så snart det går i lort. Du skylder os totalt meget. Men jeg føler mig i godt humør i aften. Jeg snurrer, og hvis du er heldig, er det skæbningen. Så får du lov at gå.”

Gürhan holdt tromlen op mod den halvluse himmel. Det kunne tydeligt ses: fem tomme huller og ét med en kugle i. Han snurrede tromlen. Lyden mindede om et roulettebords roterende skive. Han smilede bredt. Sigtede mod Mahmuds tinding. En klikkende lyd da hanen blev spændt. Mahmud lukkede øjnene. Begyndte at hviske trosbekendelsen igen. Så tog panikken over. Lynene foran øjnene kom tilbage. Hjertet dunkede så ørerne næsten blev blokeret.

“Så må vi se om du er et heldigt svin.”

Det klikkede.

DER SKETE INTET.

Han åbnede øjnene igen. Gürhan smilede. Daniel grinede. De

andre fyre brølede af latter. Mahmud fulgte deres blikke. Kiggede ned.

Hans knæ var våde af den fugtige jord. Og noget andet: langs hans venstre jeans-ben. En lang plet.

Smørrede grin. Hånlatter. Skadefro smil.

Gürhan rakte gun'en tilbage til Daniel.

“Næste gang knalder jeg dig i prutten i stedet for. Din bøsse-røv.”

Kaotiske følelser. Håb kontra træthed. Glæde versus had. Lettelse – samtidig skam. Det værste var ovre nu. Han havde fået lov at leve.

Med det her.

Tæppe.

* * *

Mishandling af kvinder

Den anmeldte mishandling af kvinder er steget cirka 30 procent de seneste ti år til cirka 24.100 anmeldelser ifølge Det kriminalpræventive råds statistik. Stigningen skyldes antagelig både, at mishandling i dag i højere grad end tidligere bliver anmeldt, og at der er en stigning i den faktisk forekommende vold. Samtidig er der et stort mørketal. Rådet har i tidligere studier vurderet, at kun hvert femte tilfælde anmeldes til politiet.

I cirka 72 procent af de anmeldte tilfælde kender gerningsmanden kvinden. Som oftest har manden og kvinden en igangværende eller afsluttet nær relation til hinanden. 21 procent af samtlige tilfælde af kriminel mishandling af kvinder er blevet opklaret med såkaldt personopklaring. Det indebærer, at anklageren efter efterforskningen har rimelig grund til mistanke mod en person, og at anklageren har truffet beslutning om til-

tale, tiltalefrafald (for eksempel hvis personen er under 18 år, eller hvis forbrydelsen falder under bagatelgrænsen) eller strafpåbud (bøde og/eller betinget dom).

Mishandling af kvinder og børn er et samfundsproblem, der har fået en relativ høj grad af opmærksomhed de seneste år. Dette skyldes både ny lovgivning (angående blandt andet besøgsforbud og grove krænkelse af kvinder) og andre tiltag som for eksempel Kvindecenteret og uddannelsessatsninger. Også enkelte organisationers opmærksomhed har haft betydning, for eksempel ved at oprette rådgivningstjenester for kvinder og piger i cirka halvdelen af landets kommuner. På trods af disse betydelige indsatser eksisterer problemet stadig – hvert år mishandles og ydmyges tusindvis af kvinder.

Det kriminalpræventive råd.

2

Niklas var tilbage.

Han boede hos sin mor, Catharina. Prøvede at sove nogle gange, mellem mareridtene – i den verden: jaget, hjem søgt, straffet. Men lige så ofte holdt han selv våbnet eller sparkede forsvarsløse mennesker. Præcis som det havde været dernede. I virkeligheden.

Sofaen var for kort at sove på, så han lagde læderhynderne ned på gulvet i stedet for. Fødderne stak ud i kulden, men det var okay – bedre end at ligge sammenfoldet som en Leatherman i en trepersoners sofa – selv om han var vant til den slags.

Niklas så lyset i dørsprækken. Hans mor læste sikkert dameblade derinde – som hun altid havde gjort. Biografier, erindringsbøger og

sladder. En konstant interesse for andres fiasko. Hun levede sit liv gennem nyheder om b-kendissers meningsløse skilsmisser, alkoholisme og kærlighedsaffærer. Deres sørgelige liv gjorde måske at hun fik det bedre. Men det var bare løgn. Som hendes eget liv.

Om morgenerne blev han liggende. Hørte hvordan hun forberedte sig på at tage på arbejde. Spekulerede på hvordan hans liv i Sverige ville blive, livet som civil. Hvad skulle han egentlig beskæftige sig med her? Han vidste hvilke typer af jobs der ville passe: vagt, livvagt, soldat. Det sidstnævnte fungerede jo ikke. Forsvaret ville ikke ansætte en mand med hans baggrund. På den anden side: Det var det han kunne.

Han holdt sig hjemme. Så fjernsyn og lavede omelet med kartofler og ristede pølser. Rigtig mad – ikke tørkost, konserver og dåseravioli. Maden nede i sandkassen havde næsten ødelagt hans fornemmelse for rigtige ristede pølser, men nu var den ved at vende tilbage. Af og til begav han sig uden for lejligheden. For at løbe, købe ind, gøre ærinder. Midt på dagen, få mennesker ude – han løb sanseløst stærkt. Fik tankerne til at forsvinde.

Han boede på lånt tid. Det fungerede ikke for hans mor at have ham hos sig. Det fungerede ikke for ham at bo hos hende. Det fungerede ikke at de begge to vidste at det ikke fungerede. Han var nødt til at få lettet trykket. Finde et andet sted at bo. Make a move. Det var nødt til at komme i orden.

Han var jo tilbage – i det lette og trygge Sveriges land. Hvor alt jo for satan lader sig ordne med lidt god vilje, penge eller kontakter til sosserne. Niklas havde ikke det sidstnævnte. Derimod havde han sin vilje – hårdere end armeringen på en M1A2 Abrams panservogn. Hans mor kaldte ham arrogant. Noget var der måske om det, dernede havde han i hvert fald været tilstrækkeligt cocky til at klare sig over for fyre der mobber én ud af banen for mindre end en morsom fejludtale på engelsk. Og penge? Han sad ikke på en formue han kunne leve af resten af livet – men han havde tilstrækkeligt indtil videre.

Han stod i køkkenet og tænkte. Hemmeligheden ved en god omelet var at stege den under låg. Få æggene til at koagulere hurtigere på

overfladen så man slap for slimet, geléagtig æggehvide øverst og brændt æg i bunden. Han hældte kartoffeltern, løg og pølsestykker på. Toppede med ost. Ventede på at den skulle smelte. Duften var fantastisk. Så meget bedre end alt det *chow* han havde fået dernede, selv til Thanksgiving.

Tankerne kørte i triste baner. Han var tilbage – det føltes skønt. Men tilbage til hvad egentlig? Hans mor var nærværende fraværende. Han vidste ikke hvem han kendte længere her i Sverige. Og hvordan havde han det selv? Hvis han virkelig mærkede efter? Forvirring/genkendelse/skræk. Intet var forandret. Bortset fra ham. Og det gjorde ham dødsens bange.

De første år han havde været væk, kom han hjem et par gange om året, tit fik han orlov omkring jul eller påske. Men nu var det mere end tre år siden. Irak var for intensivt. Man kunne ikke bare tage hjem når man ville. I den tid havde han knap nok talt med sin mor. Havde heller ikke kontaktet andre. Han var den han var. Uden at nogen kendte til det. Men på den anden side – var der nogen sinde nogen der havde gjort det?

Dagen gik langsomt. Han sad foran fjernsynet når hun kom hjem. Stadig mæt af omeletten. Så en dokumentar om to fyre der skulle krydse Antarktis på ski – det mest meningsløse han nogen sinde havde set. To lallebananer der forsøgte at fake-overleve – der var jo også et filmhold med, det var tydeligt. Hvordan klarede de sig hvis det var så koldt og forfærdeligt? Patetiske mennesker som faktisk vidste mindre end ingenting om overlevelse. Og endnu mindre om livet.

Hans mor så meget ældre ud end da han sidst var hjemme. Udmattet. Træt. Grånet, føltes det som. Han spekulerede på hvor meget hun drak. Hvor meget hun bekymrede sig over ham om natterne efter at have set nyhedsudsendelserne. Hvor meget hun havde set Ham med stort H – manden der ødelagde deres liv. Sidst han havde været hjemme, påstod hun at de ikke så hinanden længere. Niklas troede cirka lige så meget på det som Muqtada al-Sadr troede på at USA ville hans folk det godt. Men nu skulle det være slut med alt det der.

På en måde var hun stærk. Opfostrede på egen hånd en besværlig

søn. Nægtede at tage imod hjælp fra samfundet. Nægtede at give op og lade sig førtidspensionere som alle sine veninder. Sled sig gennem livet. På den anden side havde hun ladet Ham komme ind i sit liv. Tage kontrollen over sig. Ydmyge sig. Ødelægge sig. Hvordan kunne de være så forskellige?

Hun stillede en indkøbspose på gulvet. "Hej. Hvad har du så lavet i dag?"

Han kunne se på hende hvor ondt hun havde. Det havde han forstået allerede den første dag i Sverige – hendes ryg var fuldstændig ødelagt. Alligevel blev hun ved med at arbejde, ganske vist på halv tid, men alligevel, hvad formål tjente det egentlig? Hendes ansigt havde aldrig direkte udstrålet glæde. Rynkerne mellem øjnene var dybe i dag, men havde altid været der. Skabte et konstant bekymret udtryk. Hun sænkede ligesom øjenbrynene, kneb dem sammen, og hendes tydeligste rynker blev næsten en centimeter dybere.

Han fortsatte med at betragte hende. Lyserød trøje – hendes yndlingsfarve. På benene et par stramme jeans. Omkring halsen en halskæde med et guldhjerte. Håret var farvet blondt. Niklas spekulerede på om hun stadig fik det gjort hos Sonja Östergrens Damfrisering. Some things just never change, som Collin plejede at sige.

Faktisk var hun det sødeste menneske i verden. For sød. Det var ikke retfærdigt.

Catharina. Hans mor.

Som han elskede.

Og samtidig foragtede.

På grund af det der – at hun var så sød.

Hun var for svag.

Det var ikke retfærdigt.

Men de ville aldrig kunne tale om alt.

Niklas stillede indkøbsposen ud i køkkenet. Kom ind i stuen igen.

"Jeg flytter snart, mor. Jeg vil købe en lejekontrakt."

Rynkerne var der igen. Som revner i en vej i ørkenen.

"Men Niklas, er det ikke ulovligt?"

"Nej, faktisk ikke. Det er ulovligt at sælge lejekontrakter, men ikke at købe dem. Det skal nok gå. Jeg har penge, og der er ikke nogen der kommer til at snyde mig. Det lover jeg."

Catharina mumlede et eller andet til svar. Gik ud i køkkenet. Begyndte at lave aftensmad.

Søvnløsheden var ved at smadre ham. Selv ikke de værste nætter dernede når granaterne larmede mere end et nytårsfyrværkeri ville gøre midt i stuen, sov han så elendigt. Ørepropper plejede at være en velsignelse. Cd-afspilleren en redning. Intet hjælp nu.

Han kiggede på sprækken under morens dør. Hun slukkede lyset halv et. Af en eller anden grund vidste han allerede nu at han ikke ville kunne sove. Vendte og drejede sig igen og igen. For hver gang gled lagenet mere og mere ned på den ene side af sofahynderne. Blev krøllet sammen. Ødelagde muligheden for at sove.

Han tænkte på sine indkøb her de sidste dage. Uden våben var han utryg. Nu følte det mere roligt. Han havde ordnet det han havde behov for foreløbig. Tankerne flød videre. Han overvejede jobalternativer. Hvor meget af sit cv skulle han vise frem? Han næsten lo for sig selv i mørket: Måske blev indgående kendskab til fyrre våbentyper ikke vurderet så satans højt i Sverige.

Han tænkte på Ham. Han måtte væk fra lejligheden, fra udlejningsejendommen. Det gav ham dårlige vibrationer. Ubehagelige erindringer. Farlig nærhed.

Niklas havde tænkt sig at leve efter sin egen filosofi nu. Et tankeempel han omhyggeligt havde opbygget de seneste år. Etiske regler betød kun noget for én selv. Hvis man kunne slippe af med dem, blev man fri. Dernede i sandkassen døde alt den slags. Moralen skrumpede ind som en hudafskrabning der forsvandt af sig selv efter nogle uger. Han var fri – fri til at tage fat i sit liv på den måde der passede ham bedst.

Han tænkte på mændene. Collin, Alex, de andre. De vidste hvad han talte om. I krig blev mennesket bevidst om sig selv. Der var kun én selv. Regler var til for de andre.

Næste dag kontaktede han en sort ejendomsmægler. Fyrens stemme lød lidt skummel i røret. Sikkert en klam type. Niklas havde fået nummeret af en gammel skolebekendt, Benjamin.

Først skulle han lægge en besked på den sorte ejendomsmæglers

telefonsvarer. Fire timer senere blev der ringet tilbage fra et hemmeligt nummer.

“Hej, jeg er ejendomsmægler. Jeg kunne høre på din besked at du er interesseret i at kigge på et objekt. Er det rigtigt?”

Niklas tænkte: Nogle lever godt på andres krisituationer. Fyren her var en slange. Undgik konsekvent ord som lejlighed, kontrakt eller sort – vidste at han ikke skulle nævne noget der kunne bruges mod ham.

Den sorte ejendomsmægler instruerede ham: Jeg ringer til dig, du ringer aldrig til mig.

De skulle ses allerede næste dag.

Han gik ind på McDonald's. Skidetræt, men klar til at møde ejendomsmægleren. Stedet så ud som han huskede det. Ubekvemme metalstole, kirsebærfarvede paneler, plasticgulv. Klassisk McDonald's-lugt: en blanding af et eller andet slummet og så hamburgerkød. Ronald McDonald's-spærebøsser ved kasserne, reklamer for Happy Meal på bakkernes underlægningspapir, unge dunede fyre og mørke piger bag kasserne.

Forskellen siden han spiste der sidst: sundhedsfascismen. Mini-gulerødder i stedet for pommes frites, groft brød i burgerne i stedet for traditionelt hvidt, Cæsarsalat i stedet for ekstra cheeseburgere. Hvad var folks problem? Hvis de ikke bevægede sig nok til at forbrænde almindelig mad, burde de tænke sig om en ekstra gang inden de gik ind på det her sted. Niklas bestilte en danskvand.

En mand kom hen imod hans bord. Klædt i lang frakke der næsten slæbte hen ad jorden, under den et gråt jakkesæt og hvid skjorte. Intet slips. Slikket, tilbagestrøget hår og tomme øjne. Smilet så bredt at hovedet var lige ved at gå over i to dele.

Det måtte være ejendomsmægleren.

Manden rakte hånden frem. “Hej, det er skafferen.”

Niklas nikkede til ham. Markering: Du må være den skaffer jeg har brug for – men jeg slikker ikke røv for det.

Ejendomsmæglerfyren så overrasket ud. Tøvede et øjeblik. Så satte han sig ned.

Niklas gik lige til sagen: “Hvad har du til mig, og hvordan fungerer det?”

Den sorte ejendomsmægler lænede sig frem. "Du går da vist lige på. Skal du ikke have noget at spise?"

"Nej, ikke nu. Fortæl mig i stedet for hvad du har, og hvordan det fungerer."

"Som du vil. Jeg har objekter hvor du vil have det. Jeg kan skaffe noget i Söderort, Norrort, Östermalm, Kungsholmen. Jeg kan sgu sågar skaffe noget på det kongelige Drottningholm hvis du er interesseret. Men du ser ikke sådan ud." Ejendomsmægleren grinede af sin egen vits.

Niklas sagde ingenting.

"Men husk, hvis du nogen sinde kommer anstigende med et eller andet om at vi har mødtes her og diskuteret det vi skal til at diskutere, så er det ikke sket. Lige nu er jeg til møde med nogle kolleger, bare så du ved det."

Niklas hverken hørte eller forstod hvad det var ejendomsmægleren talte om.

"Jo, jeg har dækket mig ind i forhold til folk som laver besvær. Bare så du ved det. Hvis der dukker nogle ubehageligheder op, har jeg vidner på at jeg har været i gang med noget andet et andet sted lige nu."

"Okay. Godt for dig. Men du har ikke svaret på mit spørgsmål."

Ejendomsmæglerfyren grinede igen. Gik i gang. Snakkede hurtigt og utydeligt. Niklas var nødt til at bede ham om at gentage flere gange. Fyrens sikre stil passede ikke sammen med hans måde at tale på.

Han fortalte om objekterne i detaljer: i alle bydelene i den indre by. Samarbejde med folk der havde luksuslejligheder, familiehuse, statslige boligselskaber. Herskabslejligheder i indre by, toværelses med køkken på Södermalm eller etværelses i forstæderne. Ifølge ham: sikre og gode tilbud.

Niklas vidste allerede hvad han ville have. En toværelses i en forstad tæt ved byen. Helst i nærheden af sin mor.

Ejendomsmægleren forklarede fremgangsmåden. Forberedelserne. Tidsplanen. Processen. Fyren så ud som om han syntes det hele var en leg.

"Først registrerer vi dig i nogle måneder i en lejlighed langt væk som har en kort venteliste. Alt ser retfærdigt og rigtigt ud i regi-

strene. Det bliver din folkeregisteradresse, og eftersom der har været en kort venteliste til lejligheden, er der ikke nogen der undrer sig over hvordan du har fået den. Jeg ordner kontrakterne med værten. Efter nogle måneder bytter vi lejligheden til den du skal købe. På den måde bliver det et helt rent bytte. Derefter skal den der sælger, være registreret i mindst to måneder i den lejlighed som byttet skete med, altså din fiktive lejlighed. Troværdighed er alfa og omega i min branche, som du nok kan forstå.”

Problem. Det holdt ikke – Niklas var nødt til at skaffe et sted allerede den her uge. Han var nødt til at komme væk fra sin mors lejlighed. Hurtigt.

Ejendomsmægleren grinede lidt. “Okay, jeg tror jeg forstår dit problem. Er du blevet smidt ud af kæresten eller hvad? Tøj der er revet i stykker? Et smadret stereoanlæg? Det plejer at blive sådan lidt high chaparral når de er vrede.”

Niklas slap ham ikke med blikket. Stirrede to sekunder for længe til at den sociale kode ville kunne bortforklare det som en joke.

Ejendomsmægleren forstod det til sidst – det var ikke passende at forsøge at være morsom. Han sagde: “Whatever. Jeg kan faktisk godt hjælpe dig alligevel. Vi sørger for en andenhåndskontrakt i de tre måneder du er nødt til at vente. Fungerer det? Jeg kan få dig ind i en fed toværelses på halvtreds kvadratmeter i Aspudden allerede i næste uge hvis du vil. Men det koster jo selvfølgelig lidt ekstra. Hvad siger du til det?”

Han havde brug for at få fat på noget endnu hurtigere. “Hvis jeg betaler lidt mere endnu, kan det så ordnes hurtigere?”

“Hurtigere end det? Du er virkelig ude i sidste øjeblik, må jeg sige. Men jo, du kan få den allerede i overmorgen.”

Niklas smilede indvendigt. Det lød godt. Han var nødt til at komme væk.

Bedre end ventet, faktisk.

At forsvinde så hurtigt.